

AFSGRIJFT

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER, provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

1. , landbouwer,
geboren ,
wonende te ,
2. ,
met maatschappelijke zetel te ,

Verdacht van:

A. te

Bij inbreuk op art. 2, 3, 4, 22, 39§1 - 2de lid en §2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en art. 1.1.1, 1.1.2, 3.1.1 en art. 5.9.2.2 en art. 4.1.3.2. van Besluit van Vlaamse Regering dd. 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlaamse II) nagelaten te hebben te voldoen aan volgende bepalingen:

A1. op 28 januari 2003:

Permanente opslagplaatsen van vaste dierlijke mest buiten de stal dienen voorzien te zijn van een vloer uitgevoerd in verhard materiaal. De vloer moet mestdicht zijn. Indien nodig dient de mestdichtheid verzekerd te worden door een mestbestendige afdichtinglaag. Deze opslagplaatsen moeten langs drie zijden omgeven zijn door mestdichte wanden van voldoende hoogte die aan dezelfde eisen voldoen als deze gesteld aan de vloer. De vierde zijde moet dermate aangelegd zijn dat afspoeling van het drain - en regenwater uit deze permanente opslagplaats niet mogelijk is.

De vloer is zodanig uitgevoerd dat dunne mest - en afvloeiwaterv worden opgevangen en verzameld in mestdichte gesloten opslagruimten (aalputten).

Het is verboden opslagplaatsen voor vaste dierlijke mest en de bijbehorende aalputten te voorzien van overstorten of afleidingskanalen naar een oppervlaktewater, een openbare riolering, een kunstmatige afvoerweg voor regenwater of naar een

verliesput. (art. 5.9.2.2.)

A2 op 16 april 2003:

Onverminderd art. 4.1.2.1. treft de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen om:

- de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet- ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer;
- de buurt te beschermen tegen de risico's voor en de gevolgen van accidentele gebeurtenissen die eigen zijn aan de aanwezigheid of de uitbating van zijn inrichting. Dit houdt onder meer in dat de nodige interventiemiddelen zijn voorzien. Het bepalen en het aanbrengen hiervan gebeurt in overleg met de plaatselijke brandweer; namelijk geurhinder. (4.1.3.2.)

B. te op 16 april 2003:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 22, 39 § 1.2, 39 § 2 en 39 § 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting ongeacht de verleende vergunning niet steeds de nodige maatregelen te hebben getroffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en, om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden.

C. te op 11 januari 2005:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4§1, 4§2, 39§1.1° en 39§2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, of zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de derde klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name:

- Een al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens, in casu: 17 mobilhomes (derde klasse)
- Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt
- Gevaarlijke stoffen
Opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van:
1° b) 100 l. tot 20.000 l. voor andere dan sub a) bedoelde inrichtingen (derde klasse)
- Gevaarlijke stoffen
Brandstofverdeelinstallatie voor motorvoertuigen, zijnde installaties voor het vullen van brandstoftanks van motorvoertuigen met vloeibare koolwaterstoffen bestemd voor de voeding van de erop geïnstalleerde motor(en).
- Overige inrichtingen (eerste klasse)
in casu: twee bovengrondse houders voor de opslag van 1.000 L dieselolie en 1.000 L stookolie,
die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de respectievelijke rubrieknummers 15.1.1°, 17.3.6.1.b en 17.3.9.3°.

D. te Ieper, in de periode van 1 september 2004 tot 02 08. 2005 :

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.6°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijk ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijk structuur - en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, een bestaande inrichting of bestaand bouwwerk afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid te hebben, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd, terzake op het perceel gelegen te , kadastraal gelegen , om een landbouwbedrijf te hebben omgebouwd in bergingsplaatsen voor materiaal en voertuigen.

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden.

Gehoord r, substituut-Procureur des Konings, in haar samenvatting en
conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de eerste beklaagde in zijn verdediging, voorgedragen door Mr. i, advocaat
te i,

Gehoord de tweede beklaagde in haar verdediging, voorgedragen door Mr. i, advocaat
te i, als lasthebber ad hoc over de firma

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

Omtrent de beweerlijke nietigheid van de dagvaarding

(i) De beklaagden werpen vooreerst op dat de dagvaarding zou behebt zijn met nietigheid, nu de daarin vervatte tenlasteleggingen niet, minstens niet met een afdoende graad van nauwkeurigheid, zouden zijn weergegeven. Zodoende zouden met toepassing van artikel 6, §3 EVRM hun rechten van verdediging zijn geschonden aangezien zij niet in staat zouden gesteld worden om een degelijk verweer te voeren.

(ii) Het recht op informatie omtrent de beschuldigingen betreft zowel de aard (d.w.z. het tenlaste gelegde feit) als de reden (d.w.z. de juiste wetsomschrijving) van de beschuldiging. De achterliggende oorzaak voor het opleggen van die verplichting is dat de beklaagde moet weten waartegen hij zich moet verdedigen. In casu worden er de beklaagden vijf onderscheiden inbreuken ten laste gelegd waarbij qua delictsomschrijving sensu lato de mate van detail varieert. De door de beklaagden opgeworpen exceptie behoort dan ook telkens benaderd te worden in functie van elk van de individuele inbreuken, zonder dat er a priori tot een ongenueanceerde globale nietigheid van de dagvaarding kan besloten worden.

1. Tenlastelegging A.1.

1.1. De beide beklaagden worden vooreerst vervolgd om op 28 januari 2003 te bij inbreuk
op VLAREM II een permanente opslagplaats van vaste dierlijke mest buiten de stal niet dermate
te hebben aangelegd dat deze mestdicht was en dat het mest- en afvloeiwat er werd opgevangen.

1.2. De beklaagden werpen op dat de inbreuk werd vastgesteld in een regenrijke periode zodat de aanwezigheid van meststoffen onvermijdelijk was. Zij beklemtonen ook dat er in de naburigheid een citerne was teneinde de meststoffen op te vangen. Zij geven toe dat deze vol was maar houden voor dat er anderszits geen voorschriften zijn met betrekking tot de vereiste omvang ervan en dat er evenmin gevaar was voor de oppervlaktewateren.

1.3. Tenlastelegging A.1. omvat een letterlijke weergave van artikel 5.9.2.2. van VLAREM II gekoppeld aan een welbepaalde datum, met name 28 januari 2003. De combinatie van beide elementen laat wel degelijk toe dat de beklaagden zich naar behoren verdedigen. Het betreft immers een wetsartikel dat uit zijn aard afdoende gespecificeerd is met als duidelijke finaliteit de mestdichtheid van permanente mestopslagplaatsen. Artikel 6,§3 EVRM is in die optiek niet geschonden.

1.4. Artikel 5.9.2.2. van VLAREM II stelt specifieke en strenge eisen aan permanente mestopslagplaatsen. Het betreft een resultaatsverbintenis in hoofde van de exploitant om de opslagplaats mestdicht te houden en er wordt onder meer letterlijk vereist (a) dat de vierde (open) zijde dermate wordt aangelegd *'dat afspoeling van het drain- en regenwater uit deze permanente opslagplaats niet mogelijk is'* en (b) dat het mest- en afvloeiwatervat wordt opgevangen *'in mestdichte gesloten opslagruimten (aafputten)'*.

Op 28 januari 2003 stelde de lokale politie te echter vast dat langs de open voorzijde van de mestopslagplaats van kippenmest de vrijgekomen meststoffen vrij over de bodem liepen, er meerdere vierkante meters onder de mest stonden en dat op een specifieke plaats de mest zelfs drie centimeter dik lag (stuk 2). Ter illustratie werden ten andere een zevental foto's aan het strafdossier toegevoegd (stuk 21). Deze laten geen marge voor interpretatie en laten enkel toe te besluiten dat de beklaagden hebben gehandeld in weerwil met artikel 5.9.2.2. van VLAREM II. De weersomstandigheden vormen terzake geen rechtvaardigingsgrond en ook het feit dat de naburige citerne vol was is geen valabel excuus. Het kwam de beklaagden immers toe om te voorzien in mestdichte gesloten aafputten, waarbij zij er zelf moesten voor zorgen de capaciteit ervan in concreto af te stemmen op de hoeveelheid in de mestopslagplaats gestockeerde mest. Dienaangaande verhoord heeft de beklaagde ten andere bekentenissen afgelegd en beaamde hij de optie te hebben om de inhoud van de citerne over te hevelen naar een mestkelder (stuk 23). Tenlastelegging A.1. is bewezen.

2. Tenlastelegging A.2. en B.

2.1. Het openbaar ministerie legt de beklaagden voorts ten laste dat zij te op 16 april 2003 achtereenvolgens bij inbreuk op VLAREM II als normale zorgvuldige persoon niet alle nodige maatregelen hebben getroffen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer (tenlastelegging A.2.), evenals om bij inbreuk op de milieuvoorzorgsbepaling van artikel 22 MVD niet steeds de nodige maatregelen te hebben getroffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en, om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden (tenlastelegging B.).

2.2. De beklaagden stellen dat geurhinder inherent is aan hun activiteit en dat op het einde van elke kweekronde de geur van de kippen op onvermijdbare wijze toeneemt aangezien zij dan meer mest produceren. Zij zijn verder formeel dat reeds voorafgaandelijk aan de inspectie maatregelen werden genomen door de luchtuitstoot via de ventilatiekokers aan te passen door ze een halve meter te verlengen. Zij hekelen ook dat er geen objectieve vaststellingen werden gedaan en dat reuk een subjectief gegeven is.

2.3. Tenlastelegging A.2. en B. sluiten nauw bij elkaar aan en vormen in casu de incriminatie van eenzelfde strafbare gedraging, met name het veroorzaken van beweervelijke geurhinder op 16 april 2003. Dat die bepalingen vrij algemeen gelibelleerd zijn is correct. Het Hof van Cassatie heeft echter relatief recent nog geoordeeld dat de milieuvorzorgsbepaling van artikel 22 MVD uit haar aard voldoende nauwkeurig is om willekeurige vervolgingen en veroordelingen te vermijden (Cass., 4 februari 2003, *R.W.*, ...). Aangezien dit zodoende geldt voor tenlastelegging B., geldt dit evenzeer voor tenlastelegging A.2. wiens delictsomschrijving quasi identiek is. Artikel 6,§3 EVRM biedt de beklaagden in de gegeven omstandigheden geen soelaas.

2.4. Er moet verder opgemerkt worden dat de beklaagden - zelfs in de veronderstelling dat zij de voor hen geldende exploitatievoorwaarden zouden hebben nageleefd - er zich niet mee kunnen vergenoegen louter daarnaar te verwijzen. De beweervelijke schending van de milieuzorgplichtbepaling waarvoor zij onder tenlastelegging B. worden vervolgd, creëert immers een verplichting die verder reikt dan het louter naleven daarvan en artikel 22 MVD stelt dit zelf expliciet in zoveel woorden: 'Ongeacht de verleende vergunning moet hij steeds de nodige maatregelen treffen om (...) hinder (...) te voorkomen.' (LARMUSEAU, I., 'De milieuzorgplichtbepaling van artikel 22 Milieuvergunningsdecreet: een dooddoener uit het milieustrafrecht', in ARNOU, L. e.a. (ed.), *Strafrecht ? - strafrecht*, Maklu, Antwerpen, 2001, (169) 187, nr. 11).

De primordiale vraag is evenwel hoe 'hinder' dient geïnterpreteerd te worden. Het Milieuvergunningsdecreet voorziet terzake immers niet in een nadere begripsomschrijving, ook niet voor wat betreft de hier relevante geurhinder.

De klassieke en daarbij aansluitende vraag of artikel 22 MVD een resultaatsverbintenis (recent nog: Corr. Gent, 11 mei 2004, *T.M.R.*, 2004, 571-575) dan wel een inspanningsverbintenis (mid-delenverbintenis) inhoudt (... (169) 188-194, nr. 15 t.e.m. 19), is naar het oordeel van de rechtbank een valse en vanuit strafrechtelijk perspectief oneigenlijke discussie.

De desbetreffende terminologie is immers uitsluitend ontleend aan het overeenkomstenrecht waar men stelt (VAN GERVEN, W. en COVEMAEKER, S., *Verbintenissenrecht*, Acco, Leuven, 2001, p.28) dat:

- een resultaatsverbintenis inhoudt dat de schuldenaar er zich toe verbonden heeft een bepaald resultaat te bereiken en dat hij bij gebreke daaraan (behoudens het bewijs van overmacht) aansprakelijk is wegens niet nakoming;
- een inspanningsverbintenis met zich meebrengt dat de schuldenaar er zich toe verbonden heeft de nodige inspanningen te leveren met het oog op het bereiken van het gewenste

(maar niet gegarandeerde) resultaat; de omstandigheid het resultaat niet wordt bereikt volstaat alsdan op zichzelf niet om de aansprakelijkheid van de schuldenaar te doen ontstaan, nu de schuldeiser moet bewijzen dat de debiteur niet alle inspanningen heeft geleverd die van een normaal bedachtzaam en voorzichtig persoon konden worden verwacht (*bonus pater familias*-criterium).

De autonomie van het strafrecht, als eigen rechtstak met eigen begrippen die kunnen verschillen van de betekenis die aan (dezelfde) begrippen in andere rechtstakken wordt gegeven (LEGROS, R., *Essai sur l'autonomie du droit pénal*, *R.D.P.*, 1955-56, 143-176), laat zich echter niet verstaan met het transponeren van dergelijke puur burgerrechtelijke concepten. Zelfs niet, als deze louter worden aangewend om de strafwet te interpreteren.

Het kwalificeren van artikel 22 MVD als een resultaatsverbintenis, dan wel een inspanningsverbintenis, is immers geen neutrale aangelegenheid.

(i) In de eerste hypothese is iedere vorm van hinder verboden en is diegene die hinder verwekt, behoudens overmacht, quasi per definitie aansprakelijk.

Dit kan bezwaarlijk hebben gestrookt met de bedoeling van de wetgever, verhoudt zich problematisch in het licht van het schuldbeginsel en de *lex certa* vereiste (FAURE, M., 'Vijftien jaar milieustrafrecht', in DEKETELAERE, K. (ed.), *Milieurechtstandpunten 20: Feestbundel milieurecht*, Die Keure, Brugge, 2005, (45) p.49) en is op zijn minst weinig realistisch. In de memorie van toelichting van het MVD kan er in dat perspectief worden gelezen (*Parl.St.* VI.R., 1984-85, stuk 291/1, p.12; zie ook GHYSELS, J. en DE PUYDT, K., *Het milieuvergunningsdecreet: deel I: het decreet van 28 juni 1985 parlementair ontleed*, Intersentia, Antwerpen, 2004, p.383-385):

Artikel 22

Dit artikel omschrijft in grote lijnen de verplichtingen van de exploitant. De Vlaamse Executieve wordt gemachtigd deze nader te omschrijven.

In dit artikel wordt vooral de nadruk gelegd op de naleving van de geldende voorwaarden en op de verplichtingen van de exploitant om alle maatregelen te treffen die nodig zijn om hinder en schade aan de mens en het leefmilieu en zware ongevallen te voorkomen en de gevolgen van eventuele ongevallen te beperken. Tot deze maatregelen kunnen alle technische en organisatorische maatregelen gerekend worden die dit doel beogen. Geacht kan worden aan een rampenplan, een plan brandveiligheid en andere.

Het spreekt vanzelf dat de exploitant de maatregelen moet aanpassen en verbeteren volgens de ontwikkeling van de veiligheidstechniek.

Zoals uit de laatste zinsnede onmiskenbaar blijkt, gaat het hierbij om een evolutief en dynamisch proces, waarbij de door de exploitant getroffen maatregelen het doorlopende voorwerp dienen te zijn van aanpassing en verbetering. Dit o.a. in functie van de ontwikkeling van de techniek en het moduleren van de eigen bedrijfsexploitatie. Het voortdurend en ononderbroken waarborgen van een maximumresultaat waarbij de hinder voor de omgeving tot nihil wordt herleid - m.a.w. volle-

dige nultolerantie - is dus een onmogelijke opgave want verhoudt zich op zichzelf als strijdig met welkdanig dynamisch proces dan ook.

(ii) In de tweede hypothese van een middelenverbintenis zou deze dan weer een ontoelaatbare afzwakking impliceren van hetgeen met artikel 22 MVD werd beoogd. In voorkomend geval zou de exploitant zich er immers mee kunnen vergenoegen te bewijzen dat hij heeft gehandeld als een normaal bedachtzaam en voorzichtig persoon om aan strafrechtelijke aansprakelijkheid te ontsnappen.

Het komt de rechtbank echter voor dat de wetgever de lat hoger heeft willen leggen dan dat. Anders had men er immers mee kunnen volstaan de exploitant bij wijze van grootste gemene deler louter te verplichten te handelen conform zijn exploitatievoorwaarden, hetgeen op zichzelf een resultaatsverbintenis is. Het is inderdaad zeer de vraag of het begrip middelenverbintenis uit zijn aard, en in zoverre vervolgens toegepast op het milieustrafrecht, nog enige concrete betekenis en/of strafrechtelijke afdwingbaarheid kan inhouden *bovenop* de resultaatsverbintenis die wordt gevormd door de plicht om de opgelegde exploitatievoorwaarden na te leven? Door *eenzelfde handelingsplicht* te interpreteren als een resultaats-verbintenis gekoppeld aan een middelenverbintenis, dreigt men zodoende op zijn best te vervallen in weinig kiese terminologische begripverwarring, op zijn slechts in interne - en vanuit strafrechtelijk perspectief onaanvaardbare - contradicties.

(iii) Uit de libeleringswijze van artikel 22 MVD en door in hoofde van de exploitant de verplichting in het leven te roepen om 'steeds' de nodige maatregelen te treffen *'ongeacht de verleende vergunning'*, heeft men hoe dan ook een supplementaire plicht in het leven geroepen dewelke juist die minimumsokkel van het naleven van de exploitatievoorwaarden overstijgt. De consequentie daarvan is dat de exploitant er niet mee zal kunnen volstaan aan te tonen dat hij gebruik maakt van de best beschikbare technieken (BBT), hetgeen hij - gelet op artikel 4.1.2.1., §2 van VLAREM II - vermoed wordt te doen wanneer hij zijn exploitatievoorwaarden naleeft. Dit komt overigens geheel logisch voor, vermits bepaalde auteurs (CARETTE, A., 'Op zoek naar de inhoud en de draagwijdte van BAT (NEEC)', *T.M.R.*, 1996, 325-326) er vroeger reeds op wezen dat het opleggen van de BBT gericht is op het beperken van de emissies, terwijl het veroorzaken van hinder in de buurt te maken heeft met *immissies*, met de impact van de emissie op de buurt.

De rechtbank is dan ook de mening toegedaan dat artikel 22 MVD noch inhoudt dat men bij wijze van quasi automatisme onder de strafbepaling ressorteert als men zelfs maar de geringste hinder veroorzaakt (resultaatsverbintenis), noch dat zij kan teruggebracht worden tot het loutere niveau van een middelenverbintenis die zou kunnen afdwingbaar worden gesteld bovenop de resultaatsverbintenis waarmee het naleven van de exploitatievoorwaarden grosso modo gelijkschakelbaar is.

De hinderkwalificatie van artikel 22 MVD is naar het oordeel van de rechtbank een weliswaar *autonome*, maar tevens *te objectiveren* en *aan de hand van het evenredigheidsbeginsel te interpreteren*, strafrechtelijke norm met *horizontale werking*.

Zij is als dusdanig, als meer expliciete norm, op te hangen aan het meer algemene grondwettelijk recht op bescherming van het leefmilieu.

(i) Dat artikel 22 MVD *horizontale werking* heeft, is vrij evident, nu zij meerbepaald aan de exploitant het verbod oplegt om ten overstaan van *de buurt* hinder te veroorzaken.

(ii) Dat het bewuste artikel de rechtbank toelaat om de gedragingen van de exploitant na een fase van *objectivering* af te meten aan het *evenredigheidsbeginsel* is gesteund op de volgende overwegingen:

Artikel 22 MVD, zoals in dat perspectief geplaatst, moet in de eerste instantie - en zoals steeds met de strafwet daar waar mogelijk (VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht, strafprocesrecht & internationaal strafrecht*, Maklu, Antwerpen, 2003, 81-82) - letterlijk en in zijn normale taalkundige betekenis geïnterpreteerd worden. Dit geldt ook voor het begrip 'hinder' dat in VAN DALE omschreven wordt als '*onaangenaam of pijnlijk aandoen, hetzij lichamelijk of psychisch*'. Dit is nochtans een begrip met een per definitie zeer subjectieve geladenheid, voor zover al niet kan gesteld worden dat in een (al te) ruime interpretatie rechtssubjecten ook in het normale en gangbare rechtsverkeer alleen al uit hun aard veelal (bijvoorbeeld in verkeerssituaties,...) onderlinge hinder veroorzaken.

De hinder moet dan ook door de rechtbank zoveel mogelijk *geobjectiveerd* worden, m.a.w. in zijn objectieve context geplaatst worden. Dit veronderstelt in acht name van onder meer de inplanting van de hinderverwekkende inrichting, het tijdstip van de hinder, de stand van de technologie, de schadelijke gevolgen, enz.

Eenmaal die objectiveringsfase achter de rug behoudt de rechtbank bij het verlenen van inhoud aan de hinderkwalificatie van artikel 22 MVD, de marginale toetsingsbevoegdheid om na te gaan of de milieuvervuilende activiteiten, zoals ze zich in concreto voordeden, zich op evenredige wijze verhouden tot het grondwettelijk recht op de bescherming van een gezond leefmilieu (artikel 23, derde lid, 4° Grondwet) en tot het recht op bescherming van het leefmilieu zoals op onrechtstreekse wijze beschermd door het EVRM (mARBepaald onrechtstreeks te relateren aan artikel 8 EVRM: recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en van de woning en aan artikel 1 van het eerste protocol van het EVRM: bescherming eigendomsrecht)

Alhoewel het grondwettelijk recht op de bescherming van een gezond leefmilieu geen directe werking heeft zodat er geen subjectieve rechten uit kunnen worden geput (*Parl. St.* Senaat, B.Z., 1991-1992, nr.100-2/1°, 4, nr.100-2/3, 4 en 11 en nr.100-2/4°, 5, 14, 20, 70-74), heeft het o.a. naast de *standstill*-verplichting (THEUNIS, J., 'Het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu: even stilstaan bij de standstill', in DEKETELAERE, K. (ed.), *Milieurechtstandpunten 20: Feestbundel milieurecht, o.c.*, p.87-90) die positiefrechtelijke betekenis dat wetten, besluiten en normen - indien zij voor verschillende interpretaties vatbaar zijn - in de regel op grondwetsconforme wijze dienen geïnterpreteerd te worden (THEUNIS, J., 'Milieurecht en staatsrecht', in DEKETELAERE, K. (ed.), *Handboek milieurecht*, Die Keure, Brugge, 2001, p.358, nr.506).

Bovendien is doorheen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat zoals voormeld op onrechtstreekse wijze aan het recht op bescherming van het leefmilieu een zekere draagwijdte verleent, ook steeds sprake van een in concreto toetsing gesteund op de theorie van de 'fair balance'. Dit is in wezen niets anders dan een toepassing van een marginaal toetsingsrecht aan de hand van het evenredigheidsbeginsel (THEUNIS, J., o.c., p.359-362, nr.508-512).

Bij het hanteren van het evenredigheidsbeginsel als interpretatieve richtsnoer wordt er tot slot niet geraakt aan het legaliteitsbeginsel dat o.a. wordt gewaarborgd door artikel 7 EVRM, artikel 14 van de Grondwet en artikel 2, eerste lid Sw., vermits het Hof van Beroep te GENT (LAVRYSEN, L. (ed.), *Milieurechtspraak*, Kluwer, Mechelen, 2002, p.696-700) aangaande artikel 22 MVD reeds op 20 november 1998 overwoog: *'Het gaat hier om een uiterlijk waarneembare, weliswaar voor interpretatie vatbare, en voldoende precies omschreven gedraging, waartegen, ten tijde van het nalaten te handelen van de beklagde en ook nu nog door de decreetgever met een straf wordt bedreigd'*. Ook het Hof van Cassatie sprak zich ten andere reeds uit in gelijkaardige termen van verenigbaarheid met het 'lex certa beginsel', met die nuance evenwel dat de daar getoetste norm een *in de milieuvergunning opgenomen milieuzorgplichtbepaling* betrof (Cass., 30 november 1998, *R.W.*, 1999-2000, 875).

De rechtbank ziet zich doorheen die stelling tevens gesteund door bij wijze van parallel te refereren aan de recente Europese Richtlijn 2004/35 van 21 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade (*P.B.L.* 143 van 30 april 2004, waaraan bij wijze van omzetting door de nationale lidstaten dient voldaan te worden uiterlijk per 30 april 2007). Artikel 2.2. van deze richtlijn omschrijft 'schade' immers als de direct of indirect toegebrachte *meetbare* ongunstige verandering in enige natuurlijke rijkdom en/of de aantasting van een ecosysteemdienst. Het woord meetbaar veronderstelt aldus enige informatie over de toestand voor de schade zich voordeed en lijkt slechts te duiden op schadegevallen van een 'bepaalde' omvang (DESCAMPS, H., 'De Europese richtlijn milieuschade en haar implementatie: wie doet wat?', in DEKETELAERE, K. en DEKETELAERE, M. (eds.), *Milieurechtstandpunten 19: Jaarboek milieurecht 2004*, Die Keure, Brugge, 2005, p.7). M.a.w. er moet een bepaalde kritische grens overschreden zijn, hetgeen andermaal een objectieve evenredigheidstoets veronderstelt.

2.5. In casu is het bedrijf van de beklagden gelegen in agrarisch gebied (zie o.a. een passage op stuk 34) en op een kennelijk relatief dun bevolkte locatie. Er kan aanvaard worden dat de aard van zijn activiteiten en de mestproductie die er mee gepaard gaat, quasi per definitie enige hinder voor de omgeving met zich meebrengt, weze het dan nog enkel in hoofdzaak enkel als de mestkippen quasi volgroeid zijn en supplementaire mest produceren. Hier is er daarenboven sprake van een eenmalige klacht van een anonieme beller (zie stuk 26 onder rubriek terkenning van de feiten: telefoon). Ter plaatse moest de eerste beklagde omstreeks 17u40 toegeven dat de geur afkomstig was van de koeling van het kippenhok. De lokale politie akteerde daarbij dat de schouwen recentelijk waren aangepast aan de nieuwe vergunning door het bijplaatsen van een stuk buis van 50 cm hoogte, maar dat er niettemin *'inderdaad reuk was'* (stuk 26).

De eenmaligheid van de klacht en vaststellingen tonen nochtans aan dat het de beklaagden bezwaarlijk kan verweten worden dat zij hun bedrijfsexploitatie - gezien in zijn objectieve context - gevoerd zouden hebben op een wijze dat dit onevenredig zou zijn aan het grondwettelijk recht op de bescherming van een gezond leefmilieu van de omwoners. Een eenmalige klacht is een te fragiele basis om een dergelijke drastische slotconclusie te trekken. Zij worden bijgevolg vrijgesproken voor tenlastelegging B., evenals voor tenlastelegging A.2. die zich in het parallelle verlengde daarvan situeert.

3. Tenlastelegging C.

3.1. Het openbaar ministerie legt de beklaagden tevens ten laste dat zij bij inbreuk op het milieuvergunningsdecreet te _____ op 11 januari 2005 zonder voorafgaandelijke vergunning een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of tweede klasse hebben geëxploiteerd of veranderd (o.a. door het plaatsen van twee bovengrondse houders voor de opslag van 1.000 l dieselolie en 1.000 l stookolie), evenals een inrichting die behoort tot de derde klasse hebben geëxploiteerd of veranderd (o.a. door het stallen van 17 mobilhomes).

3.2. De beklaagden betwisten de materialiteit van de inbreuk niet. Zij beklemtonen echter wel dat zij intussen de nodige stappen hebben gezet en op 14 mei 2005 de vereiste vergunning hebben bekomen.

3.3. Met betrekking tot deze tenlastelegging heeft het openbaar ministerie zich er niet mee vergenoegd zich te beperken tot het citeren van de beweervelijke geschonden wetsbepaling zonder meer. Er werd naar de appreciatie van de rechtbank afdoende informatie gegeven omtrent zowel de aard als de reden van de beschuldiging, vermits er onder meer de volgende gespecificeerde zinsnedes aan werden toegevoegd *'in casu: 17 mobilhomes'* en *'in casu: twee bovengrondse houders voor de opslag van 1.000 l dieselolie en 1.000 l stookolie'*. Andermaal beroepen de beklaagden zich ten onrechte op artikel 6,§3 EVRM.

3.4. Bij een inspectie door de lokale politie te _____ op 11 januari 2005 werd er vastgesteld dat alle landbouwactiviteiten door de beklaagden waren gestaakt zodat er geen kippen of varkens meer aanwezig waren (stuk 47). Zij bekwamen daartoe van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ten andere een stopzettingsvergoeding van 101.637,50 euro (stuk 58-59). Er werd echter wel geconstateerd dat de loodsen van het bedrijf thans onder meer werden aangewend voor het stallen van mobilhomes (stuk 65). Zulks impliceert dat - in weerwil met de inhoud van de vroegere milieuvergunning (stuk 75) - de beklaagden een als hinderlijk ingerichte inrichting exploiteerden van een inhoudelijk andere aard dewelke behoorde tot de derde klasse en dit zonder dat zij daartoe voorafgaandelijk een vergunning bekwamen van de bevoegde overheid. De eerste beklagde erkende de aanwezigheid van een twaalfstal mobilhomes, naast het gegeven dat hij op dat moment nog geen vergunningsaanvraag had gedaan (stuk 70-71). Er werden ter plekke ten andere ook foto's genomen (stuk 74). Daarnaast waren er op het bedrijf tevens twee onvergunde bovengrondse houders voor de opslag van dieselolie en stookolie aanwezig (stuk 81). De inbreuk staat daarmee vast. Tenlastelegging C. is bewezen en de rechtbank neemt er akte van dat er intussen post factum op 14 mei 2005 een nieuwe regelmatige milieuvergunning werd bekomen (stuk 3 van de eerste beklagde).

4. Tenlastelegging D.

4.1. Tot slot worden de beide beklaagden vervolgd om te in de periode van 1 september 2004 tot 2 augustus 2005 bij inbreuk op het DRO op het perceel gelegen te , een landbouwbedrijf te hebben omgebouwd in bergingsplaatsen voor materiaal en voertuigen.

4.2. Dat de beklaagden zich inhoudelijk hebben bezondigd aan de inbreuk betwisten zij als dusdanig niet. Zij merken echter wel op dat hun handelwijze in een latere fase alsnog werd geregulariseerd.

4.3. De opmerking als zou de tenlastelegging niet afdoende zijn omschreven is op dit specifiek punt allerminst aan de orde. Tenlastelegging D. verschilt uit zijn aard van de overige milieu-technische inbreuken en is in alle opzichten oordeelkundig omschreven. Artikel 6,§3 EVRM vindt beslist geen toepassing.

4.4. Er kan mutatis mutandis verwezen worden naar hetgeen hoger onder punt 3.3. werd overwogen. De stockage van mobilhomes en andere materialen ging gepaard met de gedeeltelijke afbraak en heropbouw van een vijftal loodsen op het bedrijf. De impact van de concrete bouwwerken werd ten overstaan van elk van de individuele loodsen omschreven in het strafdossier (stuk 64-65). De beklaagde bekende de aard van de verbouwingswerken (stuk 70) en de GSI gelastte zelfs de stopzetting van de werken (stuk 77). Tenlastelegging D. is bewezen. Louter volledigheidshalve dient evenwel opgemerkt te worden dat intussen ook hier een regularisatieprocedure lopende is en de beklaagden beschikken terzake reeds over een aantal gunstige adviezen.

5. Aangaande de toerekening van de tenlasteleggingen aan de beide individuele beklaagden

5.1. De beide beklaagden zijn de discussie omtrent hun gebeurlijke eigen verantwoordelijkheid en/of de vraag of deze uitsluitend aan een van hen toe te schrijven is niet echt aangegaan. Nochtans ligt er in artikel 5 Sw. een mogelijk belangenconflict verrat dat het gevolg is van de wettelijke mogelijkheid tot decumulatie van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de natuurlijke persoon en de rechtspersoon en dit is ook steeds aanwezig. Ingevolge dat artikel is een rechtspersoon immers strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die - naar blijkt uit de concrete omstandigheden - voor zijn rekening zijn gepleegd. Maar wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk wordt gesteld uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerd natuurlijke persoon, kan enkel diegene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerd natuurlijk persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij nochtans weer wel samen met de rechtspersoon veroordeeld worden.

5.2. De tweede beklaagde is een rechtspersoon, meerbepaald een burgerlijke landbouwvennootschap, dewelke op het moment van de feiten actief was in de landbouwsector. Haar maatschappelijk doel wordt statutair onder artikel 4 (zie kافت: 'Identiteit en gerechtelijk verleden') als volgt omschreven: *'De vennootschap heeft als doel winst te maken, handelend als mestvarkensbedrijf voor eigen rekening en voor rekening van derden, pluimveehouderij voor eigen rekening en voor rekening van derden, rundveehouderij voor eigen rekening en voor rekening van derden, algemeen landbouwbedrijf, onderneming voor het uitvoeren van diverse landbouw- en tuinbouwwerken en werken in verband met de veeteelt voor eigen rekening en voor rekening van derden, en alle commerciële, industriële, financiële en onroerende verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met de verwezenlijking van het aldus bepaald maatschappelijk*

doel'.

De hoger materialiter bewezen verklaarde inbreuken op zowel het milieu-vergunningsdecreet, VLAREM II, als het decreet op de ruimtelijke ordening, werden duidelijk gepleegd in het kader van deze bedrijfsmatige exploitatie, zodat het onmiskenbaar zo is dat de in casu voorliggende misdrijven een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het doel van de tweede beklaagde. Op zijn minst is het, in acht genomen de concrete omstandigheden, aangetoond dat de misdrijven voor haar rekening werden gepleegd. De misdrijven zijn de tweede beklaagde dus toerekenbaar.

5.3. Bovendien betreft de hoger bewezen verklaarde milieu-inbreuk A.1. een onopzettelijke misdrijf. Het enkele feit van het niet naleven van VLAREM II volstaat opdat men onder de bepalingen van de strafwet kan ressorteren. Dientengevolge moet er in concreto nagegaan worden of het misdrijf '*wetens en willens*' werd gepleegd hetzij *de facto* uit onachtzaamheid (hetgeen toepassing van de decumulregel met zich meebrengt zodat moet worden nagegaan wie de zwaarste fout heeft gepleegd), hetzij *de facto* met opzet (hetgeen cumul van rechtspersoon en natuurlijke persoon mogelijk maakt) (WAETERINCKX, P., *De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon, een kritische analyse van enkele capita selecta uit de eerste rechtspraak*, in ROZIE, M., *Strafrecht van nu en straks*, Die Keure, Brugge, 2003, 183-269).

5.4. In casu werd het onderzoek naar de exacte rol van de eerste beklaagde in de werking van de tweede beklaagde slechts op summier wijze gevoerd. In het kader van een van zijn verhoren bleek de eerste beklaagde echter in zijn hoedanigheid van beherend vennoot van de tweede beklaagde (zie statuten) perfecte milieu-technische terreinkennis te hebben en voegde hij er zelfs expliciet aan toe (stuk 23): '*Ik weet dat deze toestand in strijd is met de milieuwetgeving*'. De rechtbank kan daaruit afleiden dat de beklaagden *de facto* met opzet hebben gehandeld, zodat hun respectievelijke verantwoordelijkheden onverkort kunnen gecumuleerd worden. Nu zij naar eigen zeggen goed wisten dat zij een situatie in stand hielden in weerwil met de milieuwetgeving, kunnen zij immers bezwaarlijk loutere onwetendheid of onachtzaamheid veinzen.

5.5. Daarnaast betreffen de twee resterende inbreuken C. en D. opzettelijke misdrijven. Het doelbewust wijzigen van een als hinderlijk ingedeelde inrichting en dit laten gepaard gaan aan bouwwerkzaamheden vereist immers opzet. Bouwmisdrijven vereisen ten andere steeds opzet en er is sprake van opzet indien men desbewust - d.w.z. wetens en willens - in strijd met de wet handelt (Gent, 16 januari 1998, *T.M.R.*, 1998, 1998, 285). De beide beklaagden behoorden te weten dat zij nood hadden aan een gewijzigde milieuvergunning, nu zij perfect kennis hadden van de perken waarbinnen de vroegere werd verleend, evenals aan een bouwvergunning. Door er op diverse punten op zeer manifeste en uitgesproken wijze mee in strijd te handelen, o.a. door mobilhomes te stockeren in plaats van (pluim)vee te kweken en in functie daarvan bedrijfsloodsen om te bouwen, kan men bezwaarlijk enige onwetendheid of onachtzaamheid veinzen. De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de beide beklaagden moet bijgevolg ook voor deze inbreuken gecumuleerd worden.

II. Eenheid van opzet

2.1. De eerste beklaagde pleegde de feiten sub A.1., C. en D. met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

2.2. De tweede beklaagde pleegde de feiten sub A.1., C. en D. met éézelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

3.1. De eerste beklaagde is beherend vennoot van de tweede beklaagde. Hij is jaar oud en hij beschikt nog over een blanco strafregister. Hij dringt er op aan dat hem de gunst van de opschorting zou verleend worden.

3.2. De tweede beklaagde was actief in de landbouwsector en het strafregister van de rechtspersoon in kwestie is nog blanco. In navolging op de eerste beklaagde vraagt ook de rechtspersoon de gunst van de opschorting.

3.3. Het groeiend milieubewustzijn en de steile opgang van het milieurecht passen in een ruimere maatschappelijke evolutie die zich reeds een aantal decennia doorzet, met name de ontwikkeling van de sociale verzorgingsstaat. De overheid treedt daarbij regulerend op in talloze domeinen van de samenleving met het oog op het collectief welzijn. Ook de aandacht voor de bescherming en de zorg voor het leefmilieu kadert daarin en dit ter bescherming van de burgers. Dit recht is overigens opgenomen in artikel 23, 4° van de Grondwet. Als onderdeel van het milieubeleid en van het handhavingsrecht sensu lato, is strafrechtelijke handhaving daarbij onontbeerlijk. Dit geldt vanzelfsprekend evenzeer voor wat betreft de specifieke milieucompartimenten tot regulering van de hinderlijke inrichtingen dewelke door de strafbepalingen waarvan in de tenlasteleggingen A.1. en C. sprake is, worden gevisieerd.

Voorts is luidens artikel 4 DRO de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit. De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook aan dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

3.4. In casu zijn de eerste en tweede beklaagde op diverse vlakken objectief in gebreke gebleven door o.a. de mestopslag niet te verzorgen en hun als hinderlijk ingerichte inrichting op niet vergunde wijze om te vormen, dit zelfs gepaard gaande aan bouwtechnische inbreuken. Gelet op wat voorafgaat, is de rechtbank van oordeel dat er in de huidige zaak niet kan ingegaan worden op het verzoek om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten. De feiten zijn daartoe, indien al niet individueel dan toch minstens in hun onderlinge samenhang, te zwaarwichtig en daarenboven is er geen enkele aanwijzing dat het opleggen van een bestraffing zoals hierna bepaald aan de beklaagden overdreven sociaal of professioneel nadeel zal toebrengen. Aan de hand van de hierna bepaalde straf, namelijk een substantiële geldboete, moet aan elk van de beklaagden bijgebracht worden dat milieurechtelijke voorschriften en inbreuken op het DRO

niet zonder enig gevolg overtreden mogen worden.

3.5. Anderzijds stelt de rechtbank vast dat zij niet alles laten betijen maar intussen reeds inspanningen hebben geleverd om de toestand te regulariseren. Zo bekwamen zij intussen op 14 mei 2005 een aangepaste milieuvergunning en is er ook op het vlak van ruimtelijke ordening een regularisatieprocedure lopende. In de gegeven omstandigheden kunnen de respectievelijke geldboetes dan ook in hoofde van de beide beklaagden ten dele met uitstel worden toegestaan. Dergelijke bestraffing zal hen er niet alleen hopelijk van weerhouden in de toekomst nog in hetzelfde euvel te hervallen, maar dient hen tevens te motiveren en te stimuleren om op het stuk van zowel milieu, als ruimtelijke ordening, op blijvende wijze de obligate inspanningen te leveren.

Overwegende dat de feiten gepleegd werden in de loop van een periode die een aanvang neemt voor 1.3.2004 en eindigt na 29.2.2004, dient de geldboete met vijfenveertig opdecimes verhoogd.

Bijdrage tot financiering Fonds voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden

Als gevolg van art. 1 van het K.B. van 31 oktober 2005 tot wijziging van het artikel 29, tweede lid van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij de wet van 22 april 1993 en het K.B. van 19 december 2003, wordt het bedrag van 10 EUR gewijzigd in een bedrag van 25 EUR (*B.S. 7 december 2005, met ingang van 17 december 2005*).

De bijdrage tot de financiering van het Fonds voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, is geen straf (Cass., 8 oktober 1996, *Arr. Cass.*,), zodat de rechtbank meteen die gewijzigde bijdrage moet toepassen.

OMDEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 2 lid 2, 38, 40, 59, 60 en 65 van het Strafwetboek; art. 2, 3, 4, 4§1, 4§2, 22, 39§1.1, 39§1-2de lid, 39§2, 39§3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning; art. 1.1.1., 1.1.2, 3.1.1. en art. 5.9.2.2. en art 4.1.3.2. van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II); art. 3, 4, 19, 99§1.6°, 146, 149 en 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd 18 mei 1999; art. 162, 163, 182, 184, 189, 190, 191, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 van de wet van 15.6.1935; art. 1, 2 en 3 van de wet van 5.3.1952, laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7.2.2003; art. 28 en 29 van de wet van 1.8.1985, gewijzigd wetten 24.12.1993 en 22.4.2003, K.B. van 19.12.2003 en laatst art. 1 K.B. 31.10.2005; art. 91, 2de lid K.B. 28.12.1950, laatst gew. art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 2 en 4 wet 26.6.2000; art. 1bis, 3, 6, 8 en 14 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de Wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002;

DE RECHTBANK, rechtdoende OP TEGENSPRAAK:

1. Verklaart de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, gesteld door de eerste beklaagde, ongegrond.

Spreekt de eerste beklaagde vrij voor de tenlasteleggingen A.2. en B. en ontslaat hem van rechtsvervolging.

Verklaart de feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, C. en D. bewezen ten laste van de eerste beklaagde.

Veroordeelt de eerste beklaagde Balloey Ignace voor de tenlasteleggingen A.1, C. en D. samen tot:

- een geldboete van 200 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 1.100 EUR of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Zegt dat die geldboete van 200 EUR en die vervangende gevangenisstraf als volgt gesplitst worden:

- 100 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 EUR of een vervangende gevangenisstraf van één maand met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar;
- 100 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 EUR of een vervangende gevangenisstraf van één maand onvoorwaardelijk.

2. Verklaart de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, gesteld door de tweede beklaagde, ongegrond.

Spreekt de tweede beklaagde vrij voor de tenlastelegging A.2. en B. en ontslaat hem van rechtsvervolging

Verklaart de feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, C. en D. bewezen ten laste van de tweede beklaagde.

Veroordeelt de tweede beklaagde LV Balloey voor de tenlasteleggingen A.1, C. en D. samen tot:

- een geldboete van 200 EUR, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 1.100 EUR.

Zegt dat die geldboete van 200 EUR als volgt **gesplitst** worden:

- 100 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 EUR met **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van **drie jaar**;

- 100 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 EUR **onvoorwaardelijk**.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: **elk** éénmaal een bedrag van **25 EUR**, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op telkenmaal **137,50 EUR**.

Verwijst de eerste en tweede beklaagde tevens solidair in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 178,03 EUR.

Legt de beklaagden **elk** een **vergoeding** van **25 EUR** op, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S., 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van **MAANDAG, ZEVENEN-TWINTIG FEBRUARI TWEEDEUIZEND EN ZES.**

Aanwezig:

„alleenzetelend rechter;
„substituut-procureur des Konings;
„afgevaardigd adjunct-griffier